

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца – Веселин Мрдак
- пуномоћници оштећених – Наташа Кандић, Славица Јовановић
- сви оптужени
- браниоци адвокати: Звонимир Здравковић бранилац оптуженог Љубана Деветака, Бранкица Мајкић, бранилац оптуженог Милана Девчића, Градимир Налић, бранилац оптуженог Милана Радојчића, Војислав Вуковић, бранилац оптуженог Жељка Крњајића, Бранко Лукић, бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, а на овом претресу ће мењати адвоката Ђорђа Калања браниоца оптуженог Радисава Јосиповића, Јасмина Живић, бранилац оптуженог Дарка Перића, Гордана Живановић, бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић, бранилац оптужених Стојановића и Бачића, а на овом претресу ће мењати и адв.Бранислава Фурјановић браниоца оптужених Косјера и Стевановића и Радослав Шошкић бранилац оптуженог Александра Николајидиса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **одржи**.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 10 часова и 10 минута,

саслушањем сведока Љубице Адамовић, путем видео конференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, да ли се чујемо госпођо Курбел?
Судија Жупанијског суда ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Добар дан, ја Вас чујем добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за сведока Марјану Радачај.
Судија Жупанијског суда ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Добили смо обавјест да свјedoкиња неће приступити такођер је приложила љечничку документацију коју ћу Вама касније доставити, зато да је овдје Љубица Адамовић свједок.

Судија Јадранка Курбел обавештава веће да је сведок Маријана Радочај чије саслушање је такође за данас одређено није приступила у Жупанијски суд у Вуковару у вези чега је приложена медицинска документација која ће бити прослеђена Вишем суду у Београду.

Приступила је сведок Љубица Адамовић.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Адамовић.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци од оца Мије, по занимању медицинска сестра, адреса Товарник, ул. Антуна Густава Матуша бр. 10, датум рођења 64 годиште?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару бр. Кир.887/07 од 23.11.2007.године. Ја ћу Вам прочитати имена оптужених па ћете рећи суду да ли сте са некима од њих у сродству или завади? Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић,

Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нити сам у роду, нити сам у завади с било ким од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оптуженима несродна, није у завади, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим: «Заклињем се

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опоменућа, упозорена, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против ових 14 лица чија сам Вам имена и презимена прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет ове оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас, октобра и новембра месеца 91.године, и предмет оптужбе је напад на Ловас, затим противзаконита затварања, мучења, телесна повређивања, убијања цивилног становништва у самом месту и догађаји на минском пољу. Ви сте давали изјаве на главном претресу пред Жупанијским судом у Вуковару 20.11.2003., у предмету К.25/00 и давали сте по замолници овог суда такође пред Жупанијским судом у Вуковару 23.11.2007.године. Из Ваших ових исказа произилази да имате извесна сазнања у вези ових дешавања, па ћете суду испричати све што је Вама познато у вези овога. Изволите.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па дана 10.10.1991.године, сам се налазила у кући покојног Ђуке Радочаја. Када је у јутарњим сатима,

негде око 7 сати до 8, почео топнички напад на Ловас, склонили смо се у подрум исте куће, значи у када мислим, то сам била ја, моја свекрва, мој покојни свекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел може само мало гласније јер или ближе микрофону, слабо Вас чујемо сви овде.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: 10.10. сам се налазила у кући покојног Ђуре Радочаја у Ловасу у ул. Млинска. Када је почео напад на Ловас топнички у јутарњим сатима, негде између 7 и 8 сати, ми смо се склонили у подрум исте куће. Значи, у подруму сам била ја, моји двоје деце, ћерка која је имала 4 године, син који је имао 6 година, покојни свекар, свекрва и од мужа сестра. То је трајало негде улична пуцњава добрих пола сата, наједном се све смирило. Госпођа Маријана која је значи од мужа сестра била са мном у подруму, скупила је храбрости да погледа на прозор од подрума тко лежи испред куће и само се окренула према мени и рекла је то су они. Они су били паравојна постројба, њих једно десетак лежало је испред куће у ружама и тада су кренули у подрум, чули смо како се по степеницама пењу у кућу и провалили су врата од подрума кад смо ми почели плакати и вриштати, рекли смо да има дјеце, да има човек који је инвалидна особа, значи, мој свекар имо је гангреноу на једној нози, била му је чак још умотана, био је дијабетичар, они су викали «баци бомбу, баци бомбу». Ми смо још више викали «немојте, немојте» и тад су сишли у подрум, извели су нас ван у ходник исте куће. На столице су се посјели. Од ликова којих се сјећам, то је тада после кроз догађања неколико дана у Ловасу био је присутни господин Славољуб Ивановић, затим Зоран и Аца зв.»Коњ», њих се сјећам и Петронија касније. Тад је почело испитивање «гдје ти је муж?» госпођи Радочај, исто тако «гдје је твој муж?» да би касније почели поново претити «врати их у подрум, гурни бомбу да их побијемо». Међутим, кад смо сјели на врата од подрума да ће нас поново вратити и бацити бомбу, онда сад не могу се точно сјетит тог, те особе која је исто с њима била дошла у кућу, млађи човек који је мало, мало културније изгледао, рекао «пустите их, кад дође командант или не знам како су га звали, нек он одлучи шта ће с њима». Ја сам молила бога да то буде нетко од нормалнијих људи. Онда су нас поново вратили у ходник «дај злато, дај новац». Наравно, дала би све само да би спасила животе своје дјеце, јер неки од њих су упорно понављали «дај, одвешћемо у кукурузиште каже, каже, заклаћемо дјецу» бојала сам сам се да ће

ми малу узети, јер нон-стоп је понављао «дај Мају, дај Мају». Кад смо дали новац и злато, свекрва је нормално бојала се за будућност, па је покушала нешто склонити да имамо, један од њих, не могу се сјетити точно који, извадио је из џепа неколико златних зуба и рекао «баба, имаш златне зубе, вади зубе», а свекрва је имала два зуба у устима златна. Послије тога, они су отишли у даље чишћење али су тако нам нагласили да се случајно не мичемо из куће до ноћи, да их чекамо у кући. Они су отишли али су оставили Славољуба Ивановића да нас чува. Кад смо се ја и госпођа Радочај почеле нешто шапатат, он је рекао да не би случајно нешто смишљале да направимо и онда смо ми њему рекле да причамо о томе како смо опљачкане. Он је мени рекао зашто ја то њему одмах нисам рекла. Међутим, не би ни тад, него случајно сам то изговорила и рекао је како смо баш налетели на њих, најгори су ушли у нашу кућу, господин Славољуб је то рекао. И рекао је да до ноћи нас мора негде даље склонити, да не смемо ноћ чекати у тој кући, да ће се они вратити. Он је нас пребацио значи мене, свекрву, госпођу Маријану Радочај, моје двоје дјеце у кућу Илије и Данице Воркапић. То је било удаљено својих негдје можда петстотинак метара, ја сам се надала да ће нас жена пустити у кућу, јер сам видјела да смо сигурно готове, кад смо дошли у двориште, госпођа Воркапић је била у дворишту и питала сам да ли ће нас пустити у кућу, она је рекла да могу ући. Кад су нас смјестили у подрум куће. Ето ту смо провели поподне, било је у том дворишту једно двадесетак, што мушкараца, што жена, навече кад се спустила ноћ, они су тражили нас у кући гдје први пута смо се срели с њима, гдје смо опљачкане, и онда су чули да смо пребачене у другу кућу. Хтјели су, стали су на врата подрума и рекли су «гдје су оне двије жене и дјеца, каже прво силоват, па онда убит». Госпођа Радојчић Ката углавном знам да није дала у подрум и рекла је да се склоне, да они иду ван из дворишта, да какви су то људи, ту ноћ смо провели на кочању у подруму и они су нас чували, тако дословце, Славољуб Ивановић је сједио на прагу од подрума да се они не би вратили. Другу ноћ, значи цијели дан и другу ноћ сам провјела у кући исте госпође Воркапић, по дану је дошао господин Милан Радојчић и рекао да је дошао направити записник што нам је узето, јер је почело међу њима да се ради о новцу и о златнини. И рекао је да сад не можемо више бити ту у кући Данице и Илије, него да нас морају негдје даље пребацивати. Пребацили су нас у њихов штаб. Мислим да им је то био

штаб у центру села, то је кућа господина Боре Кесера. Кад смо дошли, смјестили су нас у подрум. Ту ноћ смо провеле доље у великом страху, јер су се њихови такозвани војници измењивали, долазили, одлазили наоружани, отварају врата од подрума, пуцали, само једном у току ноћи кад сам малога сина водила на ВЦ, обратио ми се Милан Девчић, само ме питао за моје ујаке Девчиће исто, али нису у никаквом сродству, гдје су они сада. Наравно, ја нисам знала, исто тако знам да у просторији изнад подрума у коме смо били, страшна бука је била. Кад сам се враћала, исто тако сам малену водила горе на ВЦ, видјела сам, мало су била отворена врата да се тамо углавном премлаћују људи. Затим, тај господин Славољуб којем могу бити док год сам жива ја и моја дјеца захвална што сам жива, једино је он вјеројатно заслужан што сам остала жива, јер ови што су наумили, они би то направили и убили би нас. Рекао је да ме мора извадити из села и тај трећи дан сам требала кренути негдје ван. Можда сам сад неке детаље пропустила, ал сам видно узбуђена, није ми то лако препричавати. Да, прескочила сам, кад смо још били у кући госпође Радочај, Ацо и двије особе још, јер то је био само тренутак сусрета с нама, а свекра су одвезли нашим «Голфом» бјеле боје, «ти матори» каже «идеш с нама», после су чак и свекрву, али се она у том тренутку направила да не чује, и није отишла, више се никад није вратио, али сам исто тако чула да је био довежен у двориште пољопривредне задруге Ловас, да је тамо задњи пут виђен. И након тога сам чула да је у ул. Гајевој стрељан испред куће Винка Марића, Ивана Марића. То је његов пут и знам ко га је одвео. Е, сад то јутро када су нас извадили из подрума ван, у току ноћи чак је ушао у подрум војно лице, значи, особа у униформи, рекао да је не знам чинове бивше југословенске војске, па не могу говорити, да је он војно лице високог чина, да је из Црне Горе, чак је показивао мислим у том тренутку, што мени није било битно, слике своје жене у некој раскошној вили, али добро. То јутро кад су нас извели ван из подрума Славољуб је цјело време стајао уз нас, јер су непрекидно иза леђа Аца зв.»Коњ» и још двојица за нама ходали. Смјештени смо у комби који је требао кренути пут Шида, значи, то би за мене била слобода. Цијело вријеме, цијело вријеме је Ацо ходао око комбија са пушком упереном у зрак. Ја нисам знала који ће тренутак можда ући унутра, и убит нас или не знам већ на цијели комби пуцат, али Славољуб исто тако се није одмицао. Кад смо требали кренути за Шид, дошла је вијест да се не

може ићи, јер колона тенкова улази у Ловас. У касним поподневним сатима пред мрак смо сједили у комбију и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још гласније, молим Вас, зато што се не чује.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: До касних поподневних сати смо сједили у том комбију са још неколицином цивила који су били у Ловасу из Товарника, из Ловаса, и коначно неколико људи из Ловаса је ишло у пратњу нас ван Ловаса. Кад сам се у једном тренутку окренула негдје на путу према Товарнику, видјела сам да са сивим «Југом» исти Ацо и још тројица нас прате, значи, и даље нема мира, одлучио је спровести своје дјело. Кад смо дошли у Товарник, комби се зауставио испред куће звали су га доктор Цвејић, тамо је био штаб. Ја нисам излазила из комбија јер сам сједила уз дјецу, Маријана Радочај је изашла ван са мајком, једном од Ловашчана Воркапића који је био рањен и лежао је на ВМА, тако сам чула, она је ишла њему у посјету и нама, с нама је била у комбију, значи, да је то још једна од мојих сретних околности што нисам трагично с дјецом завршила. Маријана је изашла у штаб, код њеног другог сина и тражила пропусницу за даље, ови из «Југа» су изашли, ја нисам била унутри, али ми је Маријана рекла да ми не смјемом добит пропусницу за даље, да морамо остати у Товарнику. Међутим, та жена је рекла, ви тој жени и дјечи морате дат пропусницу. Он је то направио, комби се кретао даље према Шиду и даље нас је «Југо» пратио до излаза из Товарника. На излазу из Товарника су стајале војна полиција која је отворила врата од комбија и питала јел све у реду. Е, када смо прошли ту задњу контролу, више «Југа» нисам видјела, јер нису смјели даље. Довежена сам у полицијску постају у Шид, гдје сам ето тако изврјеђана, испитивана, али добро, све то није ништа. Имала сам осјећај да више није толико велики страх присутан. Питали су ме куд ћу даље. У том тренутку се само сјетиш можда пријатеља, јер немам новаца, немам, исцрпљена након пар ноћи неспавања и преплашена, рекла сам да имам сусједи добре из Товарника који сад живе у Шиду, да бих могла код њих преноћити, и отишла сам тамо. Али страх је и даље био велики, имали смо фамилију у Добановцима. Ја сам тетка звала, који је у току ноћи, значи у раним јутарњим сатима дошао и пребацио нас за Добановце. У Добановцима сам провела неких десетак дана јер сам све документе, све, без ичега сам дошла и онда сам путовала у

Сарајево. Из Сарајева сам исто морала дан-два сачекати јер нису постојале никакве везе, онда сам из Сарајева кренула пут Загреба. То је био 11 дана дуг пут страха и неизвјесности. Ево то би било, вјеројатно сам још неке детаље заборавила, али након 20 година, има ту пуно још у глави, али једноставно сваки пут се нечега досјетим или да нисам рекла или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Адамовић сада ће странке у поступку да Вам постављају питања. Прво ће заменик тужиоца за ратне злочине да Вас испитује. Изволте тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дobar дан госпођо Адамовић.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Дobar дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам неколико питања, па Вас молим за кратке и прецизне одговоре. Када је тих 7, 8 до 10 лица ушло у подрум где сте Ви били смештени, Ви сте нека од тих лица описали.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па између осталог сте рекли за једног од њих, брадоња, ниског раста, крезуб, са шипком.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је рекао да ће вас све одвести у кукуруз и убити. Да ли знате име тог како сте га Ви назвали брадоње?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Петроније, касније сам чула разговоре између њих, наравно да ја нисам у том страху знала све како се који зове, него сам, Петроније да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он био са том првом групом која је ушла у Ваш подрум?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: На дворишту сам га видјела те исте куће, значи, може то бити, дал је баш у том тренутку ушао у кућу, не могу потврдит, али да је се нашао на дворишту након можда пола сата, сат, јесте кад смо изведени ван.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Даље сте навели да су Вашег свекра одвели тада Петроније и Аца који како сте Ви то описали у изјави коју сте дали по нашој замолници истражном судији у Вуковару, да је имао ожиљак на лицу и био тежак око 120 килограма и надимак «Коњ», са прекрштеним реденицима и тако даље.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате ко је Вашег свекра одвео?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: «Голфом», нашим «Голфом» су га одвели Аца, а које још две особе су биле с њим, не могу са сигурношћу потврдит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал је и тај Петроније био са Ацом?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Углавном се само кретао с њим и уз њега и углавном су исто размишљали и понашали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је и он са тим Ацом одвео Вашег свекра?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не могу то са сигурношћу рећи. Знате кад имате двоје дјеце поред себе, ја сам се само купила њих око себе, борила за њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Даље сте рекли да док су Вам претурали по кући.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су донели извесног убијеног добровољца и ставили га на праг Ваше куће.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесу. Да, то сам заборавила рећ. У међувремену се догодило, човјек је био јако висок, коврчаве онако више плаве косе, рекли су да је данас први дан на ратишту, да је из Чачка, да има троје дјеце, и да му ја покушам помоћи. Пошто је свекар рекао, ето, у том страху се човјек бори, рекао да сам медицинска сестра, међутим, он је имао прострелну рану у трбуху и био је мртав кад су га довели на праг, довукли на праг.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Ваш свекар још увек био ту када су донели тог добровољца убијеног?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па вјероватно да јесте, јер он је рекао да сам ја сестра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте описивали та догађања у подруму доле, кад су Вам одузимали новац и то злато, да ли се то дешавало пре него што је овај добровољац рањен, убијен, стигао ту или након тога?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не могу Вам то рећи. 20 година има, ја сада не могу тако неког детаља баш у питању је пола сата прије или после сјетит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у изјави да су Вам тада одузели око 7.000 марака и златнине у вредности од око 3.000 тадашњих?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па да, тако оквирно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су тада том приликом док су Вам те ствари одузимане можете одредити конкретно ко је од тих лица

којих је ту било како рекосте, више, тражио тај новац, ко Вам је узео тај новац, да ли су ту били присутни овај Аца и Петроније?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко Вам је конкретно тражио тај новац и коме сте предали тај новац и ту златнину?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знам да је Ацо стајао испред мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не можете.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: И су коментирали, то су биле нове марке, тек су изашле, какав је ово новац. То су нове марке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У одбрани оптужених Николаидиса тог Аце како га Ви зовете, он између осталог тврди, наравно да све то није тачно, али да тај Ваш «Голф» нису користили, нису одвезли, нису могли да га упале.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Није тачно и други дан су га возили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, тог истог дана су га упалили и одвезли? Да ли знате ко га је упалио и ко га је одвезао?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не, нисам то могла видјет јер сам била унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте још неко лице, Саша, буцмаст, коврцаве косе, жуте боје?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, он је исто нашао се у кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте тада у Вуковару да је он тражио да му предате новац и златнину.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: И он и Ацо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У овој изјави сте тада напоменули да је овај Славољуб дошао тек након тога, значи да није био у првом тренутку са том групом?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, није био, јер било би опљачкано, вероватно да он није био, он је дошао у прави тренутак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте прешли у ову полицијску станицу у кућу овог Кесера, између осталог сте рекли да је то био неки неусловни смештај у подруму неке просторије или у подрумској некој или сте ту сви били заједно?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте видели тада тог Петра Бадањака како неке ствари уноси у ту просторију.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, он је преносио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да неко лице са пушком иде иза њега?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Коста га је са пушком пратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То име Коста, када сте сазнали да се зове Коста?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: После између њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада на том Петру Бадањаку приметили било какве трагове некаквих повреда, како се кретао, да ли је?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Видела сам само да је преплашен, да је у страху, а повреде што се тиче вањског дела, нисам приметила, само сам видела да под присилом носи постељину из кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Између осталог сте рекли, цитирам, са записника из Вуковара по захтеву овога суда: «Нешто иза поноћи водила сам сина на WC горе у приземље куће и из ходника кроз једна отворена врата видела сам Милана Девчића и друге војнике мени окренуте леђима како газе по људима, а међу њима сам препознала Панђа Францику. Кроз друга отворена».

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, изволите, изволите.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте, када сам се враћала, јесте Панђа је био у тој просторији, али Девчића сам видела после, значи када се спустио доле, то је негде после, можда око 3 ујутру, да је то било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само кажем да је овде наведено у Вашој изјави да сте Ви рекли да сте видели и Девчића и друге војнике како газе по људима и међу којима је био и Панђа Францика, па Вас молим да се.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Кроз друга отворена врата у ходнику сам на тренутак угледала Љубана Деветака који је седео за једним столом са већим бројем војника».

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То је када сам улазила, то је још био дан када су ме доводили у штаб, по дану, у просторији са леве стране су седели, шта знам које време је могло бити, можда пет сати, шест поподне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Између осталог сте рекли да сте Девчића тих прилика или теприликe, није довољно прецизно, видели да је био неуредно обучен, раскопчан.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте, видно уморан, раскопчан, неуредан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте га то видели?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој просторији сте га то видели, где, таквог каквог сте га описали?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Таквог сам га видела на вратима од подрума где сам ја била смештена, када ми се обратио и питао за ујака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте између осталог за Милана Радојчића да је долазио сутрадан где сте били смештени код ових Воркапића, да би Вам узео изјаву и направио некакав записник.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, он нам је узео изјаву и пребацио нас аутомобилом у ту кућу. То је сав сусрет мој са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он писао нешто или је само усмено разговарао?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте, јесте, писао је у један блок.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви сте му тада, да ли сте му тада поменули цифре које су Вам узете и вредности ствари које су Вам узете?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па вероватно да јесам, ако сам, претпостављам да јесам, ако се нисам бојала, јер тада нисам никоме могла веровати, ком могу поверити истину, да ми се нешто неће догодити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте евентуално том приликом умањивали те цифре у разговору са њим?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па може бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су стигли ти војници у подрум и када сте их видели такве какве сте их видели, да ли можете, да ли се сећате, у каквим униформама су били и да ли су уопште били у униформама и шта су имали од наоружања?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Од униформи? Па нешто, уствари, те су униформе њихове биле неуредне, неуредне, не знам како бих, имали су шарене оне мало светлије, свашта је било на њима, али углавном су имали јако пуно наоружања по себи, и бомби око себе и тако. Углавном, нису личили на нормалне војнике како треба да изгледа један војник у тадашње време југословенске војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана када је Милан Радојчић дошао код Вас, да Вам узме ту изјаву, да ли се сећате, како је био обучен, да ли је имао униформу или је био у цивилној одећи?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Није био у цивилном, није био у шареној униформи, него је био у зеленој војничкој униформи која је

била неуредна, раскопчана, зелену кошуљу тамну је имао на себи, алк није била шарена, није била цивилна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте евентуално приметили, да ли је имао неке чиновне које би?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, само је кошуљу имао на себи, мислим на којој није било ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте видели Милана Девчића тамо у полицији.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Опростите, ја сам Вама сада одговарала за Милана Девчића мислећи, када сте ме питали какву је имао униформу и што је имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите да Вас подсетим само, значи, Милан Радојчић долази сутрадан код Вас да узме ту изјаву у вези.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, како је он био обучен?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не, не, ја сам њега кратко видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте били у полицијској станици тамо, у којој униформи је био Милан Девчић?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: У тој зеленој коју сам рекла, без чиновна, једнобојна зелена војничка униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То када сте ишли за Шид да бисте добили пропусницу да изађете напоље, рекли сте да Вас је све време пратио тај Аца.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, у «Југу».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјави коју сте дали у истрази, стоји да сте на путу од Товарника, «пратио нас је сиви «Југо» у којем су били Петроније, Аца и Коста», страна 3 изјаве из Вуковара. Да ли сте ме чули?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Хало?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ме чули?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Реците.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажем, у изјави коју сте дали истражном судији на записнику у Вуковару 2007. године, у новембру, између осталог сте рекли да приликом, на путу до Товарника, «пратио нас је сиви «Југо» у којем су били Петроније, Аца и Коста».

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: За Ацу се сећам, а више се не сећам ово друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За ову двојицу се не сећате?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, можда и јесу и вероватно и јесу, али не могу Вам са сигурношћу потврдити, двадесет година је прошло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, колико је било лица, ако се не сећате поименце ко је био?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па тројица су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Вашег свекра сте рекли да сте чули «од Данице Воркапић да је свекар убијен у Гајевој улици у Ловасу, да је пре тога доведен у задругу, а неки мештани кажу да је то учинио Крњајић. Међутим, нисам од свих исто чула». Да ли.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Реците.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Од Данице?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, изволите.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Од Данице Воркапић сам чула да је свекар доведен у двориште пољопривредне задруге у Ловасу, али од госпође која живи у Гајевој улици, Вукелић Руже смо сазнали да је свекар стрељан испред куће Ивана Марића, да је доведен тамо и убијен, где су постојале, свећу смо палили тамо, рупе на кући, фасаде, када смо се вратили. А тко га је стрељао, ја то не могу рећи, волела бих знати, неко зна, али ја не могу рећи ко га је убио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте рекли да сте чули да је то учинио Крњајић, да ли се сећате, од кога сте то чули?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, тако су причали, не, можда група људи је препричавала догађај, њих десет буде, то сам само и навела да сам чула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ову госпођу коју сте поменули да Вам је рекла где је убијен Ваш свекар, да ли је она жива и да ли живи и данас и где живи?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, да, живи, она нам је рекла да је он тамо убијен, да га је покрила плахтом да се не купе мухе на њему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте за то време, та два, три дана колико сте већ били ту у Ловасу, пре него што сте изашли, чули да ли је било некакве обавезе да се куће неке обележавају белим плахтама, да се носе неке беле траке на руци, да ли сте нешто о томе чули?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, ја сам носила белу траку на руци, а за куће не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам је рекао да ставите белу траку на руку?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам, не знам, у тој гужви не знам, али ја и деца и, ми смо носили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате тај који Вам је рекао у коју сврху стављате ту белу траку?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, госпођо Адамовић, Бранкица Мајкић, адвокат, бранилац Милана Девчића. Мени је искрено жао због свега што сте прошли, тако да ћу гледати да што краће, да Вам поставим неколико питања. Када сте говорили, везано за дан када сте прешли у подрум Илије Воркапића, да је ту било још двадесетак људи, ако сам Вас ја доброразумела.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите, ко је поред Вас и Ваше породице био још у том подруму?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, знате шта, стварно је пуно година, а ја више те људе сам знала по надимку, било је доста цивила, било је, знам да су тамо, та кућа где Даница има, били су њен свекар и свекрва, значи Воркапићи се презивају. Била је та Ката Радојчић, били су Јагодићи, сада не знам како се зову, супруг и жена тамо, био је Даницин муж, можда ћу када изађем из ове суднице се још некога сетити, али сада не могу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Говорили сте о два лица, која сте описали као једног које је првог дана било код Вас, пристојније, око четрдесет година. Једно лице сте описали првог дана које је било у Вашој кући као пристојније, око четрдесет година. Да ли сте сада сазнали које је то лице?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, никада нисам сазнала, само знам да није дао да се затворе врата од подрума и да се баци бомба, рекао је да се не бојимо.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли сте сазнали икада, које је војно лице, како сте објаснили, да Вам се представио да је из Црне Горе, који Вам је показивао фотографије ноћи када сте били у кући горе?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не, јер ја нерадо о томе разговарам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. А реците ми, када сте кретали за Шид, споменули сте да је син Воркапића давао пропуснице. Ко је од Воркапића, пошто има их више, па просто ако знате?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Онај што је погинуо, онај што је погинуо после у Ловасу од бомбе, ја не знам, заборавила сам, Воркапић, висок је дечко био.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можда Милорад?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, Милорад.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте њега.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Он.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте њега виђали у Ловасу?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, нисам га чак ни тај дан видела, јер нисам ја ишла по пропусницу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли Вам је можда познато, какву је он функцију имао у селу?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, јер ја слабо разговарам, иначе ово што сам доживела, држим у себи и патим, а у било какве расправе не могу се упуштати, јер тотално онда будем избачена из нормалног живота.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, рекли сте ми само, овај, видели сте колоне тенкова због којих сте морали да чекате.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли да објасните, отприлике, колико је то тенкова било, из ког правца су се кретали и у ком правцу, куда су ишли?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ти тенкови, то село има једну улицу која се зове Дол и онда смо ми полако, са комбијем десном страном се кретали према Шиду, односно прво место је Товарник, а они су улазили у Ловас, значи у Долу сам их срела и видела, те тенкове и транспортере, не знам већ шта су били. Е сада да могу рећи колико, па петнаестак, двадесет, сигурно, јер знате шта, ја сам углавном држала главу сагнуту, држала деци на крилу и молила Бога само да останемо живи.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми реците, те ноћи у кући Боре Кесера, да ли се неко према Вама нечовечно понашао, понео?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, не могу рећи, не могу, једино што је био велики страх, јер они су нон-стоп отварали врата према, излазна на другу страну подрума и страшно се пуцало и драговољац овај један из Товарника, Срдић се он презива, јер знам када сам се

ја удала у Товарник, он је покушао у току ноћи, ваљда у сну и у бунилу и том свему, овај, активирати бомбу. И онда је тамо један до њега скочио и лупио га по рукама и тако да он то није успео. Имала сам осећај да је бунцао, да је пролупао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Реците ми, данас сте нешто другачије одговорили, па просто да то разјаснимо до краја, да ли сте Ви Милана Девчића видели једино када се појавио на вратима просторије у којој сте били?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а са које удаљености сте могли да видите оно што се дешава када сте изводили сина или ћерку до тоалета?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То Вам је била удаљеност од једно два метра, значи степенице су водиле за подрум, а врата су се налазила на том приземљу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И морала бих само једно да Вам поставим питање, с обзиром на Ваш исказ из 2003. године, када сте рекли: «Док смо били у кући Кесера, обратио ми се оптужени Милан Девчић, деловао је јако уморно, уствари био је раскопчан и мислим да је он спроводио све те тортуре према заробљенима». Да ли сте Ви то рекли?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесам, рекла сам, али нисам то видела, али видно уморно и узрујано је изгледао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако могу да Вас питам, зашто сте то изнели као Ваш закључак, на основу чега сте то закључили?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: На основу његовог изгледа.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Просто, ако можете, молим Вас само мало детаљније, ако сам Вас добро разумела, он Вам се обратио кратким питањем, био је раскопчан, уморан и Ви закључујете да је одговоран за некакву тортуру коју такође видите али не видите њега?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знате шта, ако се налазите у једној просторији у којој је толико лупање, толико удараца и после сретнете такву особу на ходнику, па логично је да то закључите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, госпођо Адамовић, ја сам Градимир Налић, бранилац Милана Радојчића.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Добар дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја такође користим прилику да Вам у своје име и у име свог брањеника изразим саучешће на жртвама које сте имали у Вашој породици, а било их је више, колико видим у списима. Трудићу се, такође, да Вас много не мучим, али да почнем, рекли сте крајем Ваше изјве, Ви сте рекли да имате родбину у Добановцима и да су Вам они, што кажу, дали први кров над главом када је Вама било тешко са Вашом породицом.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли та породица и даље живи овде, посећујете ли се?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, ја нисам била, ја нисам била у Србији још никада, јер страх је велики.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам просто све ово питао управо зато да бих видео, да ли и који је разлог да Ви данас нисте дошли овде и на крају крајева, можда и директно.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, никада, ја Вам немам нити путовницу, како сам дошла кући у Товарник, дванаест година сам ту, никада ногом крочила нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Разумем, хвала Вам. Реците ми, молим Вас, приликом тог једног кратког сусрета, како сте га данас описали, са Миланом Радојчићем, можете ли нам нешто рећи о његовом понашању као човека у тој ситуацији?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, коректно се понашао у оним ситуацијама колико је то било допуштено њему.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала најлепше. Реците, данас сте овде на питање тужиоца који Вас је мало подсетио овај опширније на Ваше раније исказе, овај, рекли да сте и Ви носили белу траку. Да ли сте Ви пре Ловаса били у Товарнику?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли ту белу траку носили у Товарнику или у Ловасу, сећате ли се јасно?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја сам у Товарнику била до пада Товарника и изашла сам из Товарника када још нико није био ушао у Товарник.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Са ким сте изашли из Товарника и ко је био са Вама од чланова породице, ако можете да нас подсетите?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја сам сама са својим супругом када више се није могло остати у Товарнику, значи трећи дан, пошто сам

ја била сестра и ја нисам хтела изаћи као што ми је и дужност да не одем, а деца су ми отишла пре, само ја и супруг смо отишли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите, значи, да ли је пуно, да кажем, житеља Товарника, народа потражило уточиште у Ловасу код пада Товарника?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јако пуно, тај дан смо сви скоро отишли. Остало је још увек људи који су се, имали су мешани бракови и тако, нису се толико бојали, али ја сам дошла до закључка, ја и супруг тај дан да више немамо шта чекати, да морамо даље поћи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, а када сте овај, када се повлачило становништво Товарника, да ли се повлачило и хрватска војска и бранитељи, да ли можете тога да се сетите?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја хрватску војску неку организирану у Товарнику нисам видела.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте видели некакву одбрану Товарника, пошто она евидентно из, да ли сте видели, просто нећу да Вам сугеришем?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не, ја сам била у амбуланти и из амбуланте када се почело пуцати, пошто није било подрума, преместила сам се у следећу кућу где је био подрум и ту сам још следећи дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нећу да Вас мучим са Товарником, хвала Вам, реците ми, молим Вас, рекли сте данас, када су Вас одвели у кућу Воркапића, у двориште Воркапића или у подрум где сте били тамо, ова два су увече ови први који су долазили и од којих сте се Ви, захваљујући господину Славољубу, склонили у први мах, да су они увече долазили и тражили Вас тамо, коментарисали, претили, одакле је то Вама познато, да ли је то неко Вама рекао да су они били увече?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, ја сам то чула, јер то је било на вратима од подрума.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте то чули из подрума Илије Воркапића?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Чула сам те коментаре.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Из куће Илије Воркапића?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, ја сам била у подруму са децом, а то се догађало на вратима, они су хтели на силу у подрум, али им госпођа Ката није дала унутра.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Реците ми, молим Вас, да ли је малопре сте на питање колегинице набројали један број лица који је такође ту потражио уточиште у том дворишту код комшија Воркапића. Реците ми молим Вас, да ли Вам је познато, ко су Воркапићи, које су они националности, опростите што питам то?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Познато ми је да је господин Илија православца, а госпођа Даница је Хрватица.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми молим Вас, да ли Ви тај њихов гест уопште склањања толиког броја људи у кућу, доживљавате као један, да тако кажем, комшијски позитиван гест или на неки други начин?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, ја то овако подразумевам као један нормалан човек што би направио у таквој ситуацији.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли мислите да су и они сами могли бити угрожени због тога што Вама дају уточиште?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Реците ми молим Вас, малочас сте рекли да се Радојчић понашао коректно, колико је то смео. Да ли ја смем да Вас питам још једном, само, да ли би да се понашао другачије, и он сам био угрожен по Вашем закључку када кажете да је онолико колико је смео био коректан?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, знате, мислим да би.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо, хвала. Још једну ћу Вас ствар питати, Ви сте у својим ранијим исказима говорили о том путу комбијем из села после станице, односно после Вашег боравка у кући овог Боре Кесера. Описивали сте да Вас је возио Миленко Рудић.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И да су са њим били и још два добровољца или драговољца, како сте Ви то тада рекли.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте Ви са децом седели у комбију том приликом, пошто сте рекли да су вас ови чували, да ли су они седели око вас или, а Ви у средини, на који начин су Вас чували у комбију?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Један је седео на прагу од комбија, а један, други је седео напред.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, и колико још је било људи у комбију, осим Вас и деце?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па било нас је једно, неколико их је изашло у Товарнику, једно десет, ја мислим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте Ви седели, на ком месту сте Ви седели, са леве или десне стране комбија?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете да се сетите'?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли седели у средини више или више напред или назад ?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Мислим да сам била више напред.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. А како сте онда видели да Вас иза прати бели овај «Југо» ако сте били више напред?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Оне је, комби је био врло кратак и цело време сам се окретала и гледала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Око ових белих трака, раније нисте спомињали никада те беле траке, ни у једном свом исказу. Како сте се сада сетили или?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Подсетили сте ме.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисам ја, тужилац Вас је подсетио, то и јесте његово да Вас подсети ако је било нешто.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Двадесет година је прошло.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, добро, реците ми молим Вас, ево да ли знате нешто о ево имам још три питања, паљење штагља Ловрић Рајка, ко је то извео?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А знате ли нешто о пуцању на кућу Жељка Крњајића, да ли сте чули нешто о томе?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То је сасвим други крај села.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, да ли сте чули да је неко у ловаским новинама изјавио да су Срби гамад и ко је то, да ли знате, ко је тај?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања од бранилаца? Нема нико, од оптужених? Имате, изволите. госпођо Адамовић, када будете желели неку паузу или било шта, Ви само реците слободно.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Добро, хвала.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Госпођо Адамовић, Ви сте у исказу од 23.11.2007. године казали да је тај Аца носио прекрижене реденике. Да ли остајете код такве изјаве?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Да ли можете да нам ближе опишете тог Ацу у смислу, боје косе, облика косе?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Кратко је био ошишан, тада је већ био просед, јак, јак, висок, бахат, не знам како бих Вам објаснила, знам да је имао седласт онако нос и имао је ожиљак на челу.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Хвала. Казали сте поред осталог, да је пуцано из правца Ваше куће, да је том приликом убијен један драговољац, добровољац и да је донет неки добровољац на праг Ваше куће. Да ли се ради о истом лицу које је, добровољца који је убијен, о истом лицу које је и донето на праг Ваше куће?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, па једна једина особа коју сам ја видела да је погинула и која је довучена на праг од куће.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: А Ви сте то гледали из подрума?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, мене су звали ван када су га довукли уз степенице горе.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Ви сте то видели лично?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, ја сам га гледала, чак сам му подигла робу да погледам где је прострелна рана.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Хвала. Да ли Вам је тај Аца учинио било какво зло у физичком смислу или на било који други начин?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: У физичком, не.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Говорили сте о неком новцу, па да ли можете да кажете, ко Вам је одузео тај новац?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знам, рекла сам да су тројица била у ходнику, да су седели на столицама, да су нам тражили новац и да су ми отуђили новац, мени, свекрви и заови.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Али не можете да потврдите, ко је од тих лица?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Особно ко је, особно ко је ставио у џеп, да је сада то пре месец дана, бих Вам сигурно рекла, али након двадесет година не желим нагађати.

Адв. РАДОСЛАВ ШОШКИЋ: Хвала, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од оптужених.

**Констатује се да је у 11,04 часова накнадно приступила
адв. Бранислава Фурјановић.**

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, оптужени Љубан Деветак. Ако сам добро запазио, Вас је Рудић када сте добили у Товарнику те дозволе, све и даље возио за Шид? Да ли је тако?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, тако је.

**Констатује се да је у 11,07 часова главни претрес
напустила адв. Гордана Живановић и да ће је у даљем току
претреса мењати адв. Слободан Живковић.**

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми, овај, ко Вас је упутио у полицијску станицу у Шиду, у полицијску постају, како рекокрсте Ви?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па не знам, не знам, логично је било све те избеглице које стижу и пребези, како бих назвала, да их у полицијску станицу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је то била војна полиција или цивилна полиција?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Мислите где сам дошла у Шид?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То је била цивилна полиција, плаве униформе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је пре рата, пре тих догађаја сте били у Шиду, знали сте где је полицијска станица у Шиду?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На оним семафорима, јесте ту били?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знате шта, да ли су били семафори или не, ја сам у ту станицу доведена и видим да је тамо била цела збрка, да су долазили људи од свих страна и да је само полиција у

плавим униформама и да су њихови аутомобили били испред оне зграде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, полиција је била у плавим униформама, као и пре рата што су били полицајци?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Исто, исто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вуковара.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Исто, исто као полицајци, да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од оптужених, има ли неко питања? Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Оптужени Николајидис Александар.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Молим, опростите, ја Вас нисам разумела што сте рекли.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Оптужени Николајидис Александар.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте у Ловасу још неког од добровољаца боље упознали?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Како мислите боље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рецимо, из Добановаца неког, да ли сте упознали, па да сте ишли после код њега кући?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, нисам код никога ишла кући, али када су чули, питали су ме где ја то имам отићи у Србију, ја сам рекла, у Добановце. Тада се један човек јавио који је на себи имао униформу уредну, био је доста просед, црвеног лица, он је рекао, ја сам из Добановаца.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А где се то дешавало?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То се дешавало испред куће Боре Кесера.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је са њим био један ћелав дечко, обријане главе, без косе?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не сећам се.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Казали сте да је први пут, да Вас је Славољуб Ивановић спасао од те тројице, четворице?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Други пут Даница Воркапић, четврти пут та Ката Радојчић. Да ли су они били тако опасни када су сви ови могли да Вас спасу од њих?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па наравно да јесу, тако су и деловали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта је Ката Радојчић могла да им се супротстави да су хтели то да ураде?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ипак је она била мајка од Воркапића.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А ко је била Даница Воркапић? Ко је то знао у то време ко су они и шта су они?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: У то не бих улазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало овде, ја да се умешам, мајка од Воркапића, Ката Радојчић? Да ли је то Ката Радојчић или Ката Воркапић? Да ли ме разумете? Рекли сте, «ипак је она била мајка од Воркапића». Да ли је мајка од Воркапића Ката Воркапић или Ката Радојчић?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Сада сте ме тотално збунили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас збунила, него сте Ви у Вашем исказу помињали Катку Радојчић, а сада сте рекли на питање оптуженог Николајидиса да Вас је Ката Радојчић, мајка од Воркапића спасла, па мене занима, да ли се та жена презива Ката Воркапић или Ката Радојчић?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Колико је од уласка у село та кућа где сте били тог 10.10.1991. године удаљена?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па, зависи са које стране, јер са више страна се улазило.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рецимо, одакле су ушли добровољци?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па ја претпостављам да су добровољци ушли од млина, та група која је стигла испред наше куће, претпостављам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли надаље према супротном крају, да ли још има пуно да се иде?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Како мислите пуно, супротно?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У продужетку од куће где сте Ви били?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Према којем супротном крају, не разумем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажете, од млина су ушли.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, од млина до те куће нема пуно, али се улицом пуцало, када би човек нормално ходао, треба му пет минута.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, ту је тек почело ослобађање Ловаса?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је онда могуће да се неко задржава код Вас два сата у кући, да прекине то ослобађање села? Ви сте навели да су код Вас били два сата у кући.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па можда временски нисам прецизна била, али се задржало и после се ишло у чишћење, а Славољуб је остао да нас чува.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чија је пушка била која је пронађена у Вашој кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нека пушка пронађена, прво питање.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не. У тој кући није било ниједне мушке особе, осим свекра који је био инвалид и мог сина од шест година.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате да из правца Ваше куће је убијен добровољац?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, тако сте ми рекли када сте га довели, али то није истина, убили сте га сами јер сте пуцали на све стране.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немам више питања. Имам само примедбу да лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо те Ваше примедбе и не морате да вичете, «лаже», него реците, имам примедбу.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Друго, она је помешала дане, измешала је дане, вероватно није намерно, да сутрадан у ту кућу су долазили Бата.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Који дан сам измешала, који дан сам измешала?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Први и други.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: 10.10. нећу никада заборавити.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И 11.10., јер сутрадан су долазили Бата и «Аждаја» код ње у кућу, сутрадан се одвијао тај разговор тамо у тој кући, што Бата сам описује да је разговарао о овоме што госпођа прича. Пушка је код ње у кући пронађена, што сви сведоци знају.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Није истина.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ловачка пушка, овај. То је пронађено код ње и она брка имена, она је набројала више имена, била је најмање у Ловасу, два дана и она брка имена, све је измешала.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Двадесет година је прошло, а ја сам у Товарнику двадесетпет удана.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само сте заборавили пушку. Немам више шта да изјавим.

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Чију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Адамовић, реците ми, да ли је било хрватске војске пошто сте Ви били у Ловасу значи тамо негде од септембра пред онај напад на Товарник, па сте дошли у Ловас. Да ли је било хрватске војске у Ловасу?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ма никога није било, само становништво које је било у свом селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Риците ми, јесте Ви рођена Ловашчанка па сте удати у Товарнику?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате ове људе оптужене који су мештани некада били Ловаса или рођени, оптуженог Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја њих знам све, да смо се нешто посебно дружили, нисмо, путовали смо скупа, средња школа отприлике истим аутобусом сам ишла, знам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете их од раније?

Сведок ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у једном од Ваших ранијих исказа помињали да су тај дан, када сте били доведени у штаб или за време Вашег присуства у штабу, у кући Боре Кесер, све њих видели тамо, рекли сте: «У такозваном штабу у кући Боре Кесера, сећам се да сам видела оптуженог Љубана Деветака, оптуженог Милана Девчића, оптуженог Слободана Зорају, оптуженог Милана Радојчића, те др Качара. За др Качара могу рећи да је стајао по страни прекрижених руку, био је уплашен те ми је само прокоментирао па зар и ти», па Вас ја питам да ли сте ове све људе Љубана Деветака, Милана Радојчића видели у штабу у кући Боре Кесер?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја сам њих видјела тако како сам причала догађај, а кад сам улазила у штаб онда кад су седели за тим столом у тој просторији, тад сам видела Деветака. Милана сам срела, значи мислим на Милана Девчића, доле пред вратима од подрума, Милана Радојчића сам видела у кући код Анице који ме је пребацио у штаб, Зорају сам видела испред куће. То је све било то комешање испред и у кући. Доктор Качар је стајао пред вратима исто, ми смо били у јако коректним односима, мислим да му је било јако тешко кад је видео мене и дјecu.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви ноћи провели спавајући у том подруму у кући Боре Кесер? Да ли је то била једна ноћ, више?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Једна ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна ноћ? Реците ми, Ви кажете од раније знате све њих и ове оптужене који су рођени у Ловасу, реците ми у ком својству Милан Радојчић долази ту да прави неки записник и пописује шта је Вама нестало?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па не знам, ја сам њега као доживела више као неку полицијску власт у том селу и да је он сад као дошао, тако сам бар мислила такву функцију да је дошао да види шта се то догодило, да тако не може, ко је то мене опљачкао, шта су ми узели и тако, зашто ја то нисам рекла прије дан, али то је све отом потом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми у неким Вашим ранијим исказима, помињали сте да кад су ови војници, добровољци или како их Ви већ називате били у Вашој кући, односно у кући Маријане и Ђуке Радочај, да је тај један Аца имао неки списак и са списка.

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да и то сам пропустила исто, то сам исто пропустила, опростите ми јер стварно је пуно времена и он је кад су нас извели из подрума, он је држао списак у руци и тражио је дајте личне карте. Ми смо дали наше карте, а свекра, како је уручио његову личну карту, одмах су питали а где ти је син. Значи, не питајући га ни за име сина ни ништа, него где ти је син. Што значи да је био на попису и исто би завршио као свекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис износећи своју одбрану помињао је да је Ваш свекар послат од стране командира те њихове групе по лечничку помоћ јер је тај добровољац био повређен. Да ли је то тако било да је Ваш свекар, да су му тражили да иде до села тамо да пронађе лекара да би био збринут тај добровољац?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, па то се догодило све прије. Свекар је био присутан кад су га довукли. Сад што су они њему рекли зашто га воде у село ја то не знам, али је тај добровољац лежао на степеницама од куће и свекар у том страху желећи некако смирити духове, мислећи да је тај човек још жив, можда бих му ја нешто могла помоћи или потражити помоћ, снаха ми је сестра па ево можда нешто може направити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на питање тужиоца, помињали сте у том моменту кад Вам се тражи то злато и одузима, био је присутан тај Аца и био је ту испред Вас, а реците ми да ли је то лице кога описујете као Петроније у том тренутку ту кад Вам се узима то злато?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Само знам да је цело време ту негде био он вани али да ли баш у том тренутку не могу говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у једном моменту, кажете да, већ сте сад у овој кући Боре Кесер итд. и оно кад сте водили дете до тоалета да сте видели да тамо неки газе тог Францику Панђа. На који начин то газе, можете ли ми описати шта су?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ногама, ногама су га лупали, али нисам видела особа која, с леђа ми је био окренут, човек је био на поду, баш недалеко од врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у тој просторији и том приликом видели још неку особу, мештатнина села сем Францике Панђе?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нисам могла, врата нису била широм јако отворена него једно пола метра отприлике, али да сам била мање у паници, у страху можда бих видела, међутим, што сам мање знала то ми је било боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ово кад кажете да су Вашег свекра одвели, кажете одвезли до задруге пољопривредне у Ловасу тога дана, значи пре него што је убијен, да ли Вам је то тамо неко рекао ко га је видео у задрузи или?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Даница, Даница Воркапић је рекла навече кад се вратила кући, она је рекла да су Мату довели, тако су га звали, у двориште задруге и то је све што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте тад сазнали, значи још док сте били у Ловасу?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад Ви после сазнајете, кад Ви добијате сазнање да је Ваш свекар убијен у Гајевој улици?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знате шта. Да ли је то било исто вече касно или друго, не могу се сјетити, али знам да сам почела плакати и да ми је рекла госпођа Радочај «Немој плакати, не смеју они знати шта нам је».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маријана Радочај је ћерка тог Мата Адамовића?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ћерка да, да шутимо, да не говоримо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ви, пошто вас две сте биле заједно, значи свуда и у кући Воркапића и овамо, да ли је Маријана евентуално хтела да иде да види, да пита неког шта је са оцем, да се распита?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, госпођо то је толики био страх да ми никога ништас питали нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте смеле то да никог питате?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нисам смела, не. Па знате кад Вама неко прети да ће вам одвести у кукурузиште дјете женско и да ће вам заклати кога би ви шта питали, кога да питам. Био ми је битан голи живот моје дјеце и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли чланови већа неких питања? Немају. Пуномоћници оштећених? Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (Пуномоћник оштећених) – Да ли је сведокињи познато да су неки мештани Срби из Ловаса претходно, пре напада на Ловас били отишли из села?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја то не знам јер ја сам у Туварник, из Ловаса избегла из Товарника тако да не знам шта се догађало у Ловасу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А да ли можете мало ближе да нам опишете понашање Милана Радојчића у том, тог дана кад је дошао да узме изјаву о том Вашем несталом новцу и злату?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па не могу рећи да је било нешто некоректно и у тим увијетима, не могу ништа негативно посебно нагласити. Доживела сам га као и прије рецимо, он је био полицајац прије рата и нисам имала никаквих комуникација на тој раздаљини али ништа посебно, исто као и сваки полицајац.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Мислим да сте сад помињали, мислили на Милана Девчића?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Јој да, ја стално то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Али ја сам мислила на Милана Радојчића?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ништа не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само кад смо већ код ове ситуације, сад да разјаснимо госпођо Адамовић, да ли Ви знате да ли Вам је Милан Девчић долазио или Милан Радојчић и правио тај попис и записник?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Милан Радојчић је правио попис и записник несталог новца и злата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, ја сам Вас управо зато питала да ли сте рођена ловашчанка и да ли њих добро познајете у смислу ко је ко?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте у једном тренутку тог дана прво кад је био напад на село да се чека овај командант и да се од њега чекају налози шта ће са вама бити. Да ли знате или сте касније сазнали можда који се то командант чекао?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не али је дошао, знам да је био бар при комуникацији с нама коректан.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми молим Вас у кући Боре Кесера, кажете да сте прошли са дететом прошли поред једне просторије у којој је тучен Франциска Панђо, а у другој просторији је Љубан Деветак седео за неким столом?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Није то било у истом тренутку знате. Ја сам њих снимила кад смо улазили у просторију, то је још био дан, а ово је било у неким ноћним сатима кад сам ја са дјететом ишла горе на кат.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато ко је обезбедио овај комби који вас је одвезао из Ловаса?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па не знам, не знам, само знам да се јако заузео Славољуб, па можда и тај Воркапић код којег смо били у кући, не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А пропуснице које су Вам дате јесу ли то биле пропуснице да бисте Ви могли да изађете из села, значи одобрење да напустите Ловас?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, јер нисмо могли од војне полиције даље од Товарника ако немамо пропуснице да улазимо у Шид.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добар дан госпођо Адамовић, Наташа Кандић. Ја бих Вас питала, поменули сте Зорана који је био са Славољубом Ивановићем и са овим Ацом. Ко је Зоран?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Ја сам између њих кад су комуницирали у кући та имена њихова чула. То је био један висок дечко који је с њима тамо исто али нисам га по никаквој посебној претњи према мени или да ме негдје, особни контакт да сам имала баш посебно с њим нисам, али сам чула у тој групи која је ушла у кућу да има и тај Зоран који је био тамо.

НАТАША КАНДИЋ: То није неко из села, је ли тако?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не. Ја бих то знала, има Зоран Тепавац али није то тај.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Рекли сте нам да сте и Ви и деца носили беле траке. Да ли можете да се сетите да ли је тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињала за децу.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте молим вас, јесте. Молим вас сад ћемо да је питамо, помињала је «Ја и деца», данас је рекла. Госпођо Адамовић, ко је носио траке?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: И свекрва и заова и ја и дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми ко вам је рекао да траке и деца носе, да треба да ставе и деца?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам, да ме сад питате и гдје, мислим да смо их добили те траке, не знам чак ни где али знам да сам их носила на улици.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте кренули за?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нисам смела на улицу без тих трака око рукава.

НАТАША КАНДИЋ: А деца?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да и они исто.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте кренули за Шид, шта је било са тракама?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, поменули сте и Панђу да сте видели кроз та отворена врата, да ли Девчића Ви видите пре тог догађаја када Ви пролазите и видите то батињање у соби или после?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: После.

НАТАША КАНДИЋ: После? Кад Вам се Девчић обратио, да ли је то било после тог догађаја или пре?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: После.

НАТАША КАНДИЋ: Али то је све у току тог једног дана, те ноћи, је ли тако?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: У току те ноћи.

НАТАША КАНДИЋ: Те ноћи?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То је све у току те ноћи, јер наравно да нисам спавала.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми да ли се Девчић Вама случајно обраћа или он долази да би Вас питао за увијете?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па ја не знам, ми смо се случајно срели.

НАТАША КАНДИЋ: Приликом Вашег изласка или?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Приликом мог изласка, мислим да ме није посебно тражио, не знам, можда је кренуо али смо се срели на вратима од подрума.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми такође сте нам поменули да сте видели Деветака? Да ли се Ви њему обраћате или постоји неки?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, ми нисмо имали никакав контакт, ја сам га само видела за столом у тој соби, никад више ја с њим контакт нисам имала.

НАТАША КАНДИЋ: И сад још једно питање. Да ли се Вама овај Славољуб Ивановић представио?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Тада не, тада не, али сам касније сазнала како се зове, јер било ми је битно ко је човек који ми је спасио живот.

НАТАША КАНДИЋ: А коју је он униформу носио?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Носио је тамно зелену униформу војну, наравно без чинова онако, исто доста неуредна и тако.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите нам ко је он, одакле је он?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па питала сам, да, негде на изласку ја мислим кад смо већ одлазили из Ловаса сам га питала, захвалила сам му се и питала сам како је он тако између њих свих осталих одлучио да мени помогне и да ми спаси живот мени и дјечи и откуд је. Рекао је да је из Панчева и да се презива Ивановић и да је, колико сам га разумела само је рекао да је он имао или има жену и дјецу, тако ми је рекао и мислим чак да ми је дао број телефона на који ћу назвати и да ће се јавити његова сестра у Панчеву кад стигнем у Србију. Ја сам тај број негде изгубила у том путу.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли знали шта је по некој професији, занимању?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, ништа.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли некад касније били у контакту са њим?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Шта кажете?

НАТАША КАНДИЋ: Мислим после тих година да ли сте до данас у међувремену?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нисам. Знате, увијек намеравам га звати али ми је то јако, јако тешко. Вјерујте цијелу ноћ нисам спавала и многе ноћи ових 20 година.

НАТАША КАНДИЋ: Да, жао ми је, извините сад. Ако могу само да поставим још једно питање? Кад сте, Ви сте чули од Данице Воркапић да је она Вашег свекра видела у затвору. А да ли се сећате ко Вам је рекао друге неке детаље ко га је одвео у Гајеву улицу, ко је поменуо Крњајића?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Знате, можда сам и чула тад ко га је одвео али то је било сад само моје сјећање а то можда не би било сигурно, не бих хтела јер нисам сигурна, а она зна сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Даница? Да ли мислите на Даницу?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па претпостављам да зна.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли има неки разлог због којег Ви данас то нећете да кажете?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Нема, нема, не могу се са сигурношћу сетити и не могу говорити.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се сећате, рекли сте нам да је Маријана ушла у Товарнику у тај штаб по пропусницу и да је она рекла да Ви морате да добијете ту пропусницу?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то био њен чин, чин лични и храбар чин јер она је Хрватица, је ли тако?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да. Не, не, није она рекла да ми морамо ту пропусницу добити него кад је, јер кад је она тражила пропусницу од Воркапића, он се нећкао, иза леђа у том тренутку, то су њене приче, се створио Ацо и рекао «Ви не смете тој жени и деци дати пропусницу, они морају остати ноћас у Товарнику». Е, тад је мајка од тог Воркапића рекла «Ти ћеш њима дати, они морају проћи за Шид». Он је морао под притиском своје мајке Милорад Воркапић дати пропусницу нама за Шид.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, је ли то Даница, ко је то?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не то је друга? Само да разјаснимо, ко је сад, да ли је тај Милорад Воркапић син оног Воркапића чија је супруга Даница, у чијем сте ви подруму били?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не, не није, они су у некој родбини али није син.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, а његова мајка откуд она ту?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Она је ишла код сина.

НАТАША КАНДИЋ: Који је био рањен?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Код другог сина који је био рањен, то сам чула да иде на ВМА, да је рањен на ратишту и да га иде посетити, у истом комбију је она путовала с нама.

НАТАША КАНДИЋ: Из Ловаса је путовала с Вама?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: До Товарника, онда од Товарника до Шида, а даље не знам камо је жена отишла.

НАТАША КАНДИЋ: А где се она данас налази, да ли знате?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Она се налази вероватно у Ловасу, ја не знам, вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала Вам, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље питања, тужилац има ли допунских? Само још једно питање госпођо Адамовић, реците ми шта се десило са тим рањеним добровољцем, да ли је неко дошао по њега, јесте ли Ви били?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Они су навече дошли по њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не знам тко, него сусјед који је остао у кући госпође Радочај је чуо да су навече дошли, прво су викали Маријана, Маријана и они су нама рекли да ми не смемо напустити кућу и тада су они њега навече, сад ко, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте кући, то се дешава у јутарњим часовима ово рањавање, а увече су дошли по њега?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, јер следеће јутро, пошто смо ми главом без обзира побегли из те куће јер Славољуб је рекао «Ја те морам склонити, ти не смеш преноћити у овој кући, ти немаш појма што ти они спремају». Тако ми је рекао и следеће јутро сам у пратњи Милана, Зорана Тепавца отишла само по најнужнију робу и обући дјечи јер смо ми били такорећи голи и боси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Адамовић, Вама у Ловасу сем Вашег свекра је ли страдао још неко од родбине?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, страдао ми је братић који је 1963. годиште Туркаљ Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли нешто сазнали?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: И дјед и мајкин отац, Девчић Андрија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш деда, је ли тако?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Да, мој деда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања о њиховом страдању да сте евентуално чули?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па за Јосипа знам да је ишао на минско поље и да је тамо био јако рањен и да су га онда наводно транспортирали до Шида и да је он на путу за Шид умро, а за дједа њега су дошли у кућу драговољци, извели су га и одвели су на други крај села који се зове Брдо и у једној кући је нађен, сад не знам, никад, сад не дирам неке ране које не могу, од ујака, нађен је са једном женом, да ли је убијен, да ли је заклан то још никад нисам рашчистила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми кад Вас је Милан Девчић испитивао о неким Вашим рођацима, јесу ли то нека родбина овом Андрији Девчићу?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Не. То су му синови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то су му синови?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: То су моји ујаци, зато ме је и и питао где су ти ујаци, то су моји ујаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто рећи што нисте рекли а сматрате да је битно, а нико Вас није ни питао?

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Па немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем Вам се госпођо Адамовић што сте се одазвали позиву да сведочите. Хвала.

СВЕДОК ЉУБИЦА АДАМОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11:43 часова и биће настављен дана:

21. априла 2010. године, са почетком у 09:30 часова.

Само за сутра да вам кажем ова сведокиња Жељка Грбешић она неће бити сутра пошто ће доћи у суд у Београду 22. априла, тако значи све остаје исто само се овај сведок Жељка Грбешић помера за 22. април у 09:30 часова овде.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА